

Homilie op de 2de zondag door het jaar C in de kerk van Ver-Assebroek (15-01-2022)

Lezingen: Jesaja 62,1-6; 1 Korintiërs 12,4-11; Johannes 2,1-12

Broeders en zusters,

Op deze tweede zondag van het jaar horen we het bekende verhaal van de bruiloft van Kana uit het Johannesevangelie. Arme mensen nodigen Jezus, zijn moeder en zijn leerlingen uit op hun huwelijksfeest. Zo gaat dat in die kleine dorpen van Galilea: als er feest is, willen ze zoveel mogelijk mensen laten delen in de vreugde. Maar blijkbaar is de toeloop van familie, burens en vrienden groot en de trouwers geraken in verlegenheid: op een bepaald moment is er geen wijn meer. Pijnlijk moment.

En dan grijpt Maria in. Reeds hier treedt ze op als een zorgzame moeder, als een voorspreekster bij Jezus voor mensen in nood, zoals ze dat tot op vandaag nog doet. Ze richt zich tot Jezus en vraagt in bedekte termen om zijn hulp: “Ze hebben geen wijn meer”. Haar vraag is wel vreemd, want ze heeft Jezus nog geen enkel wonder zien verrichten. We zijn nog aan het begin van Jezus’ openbaar optreden. Maar blijkbaar beseft Maria al welke innerlijke kracht er in haar zoon aanwezig is, een kracht ten goede, een kracht die mensen uit hun nood kan bevrijden, een kracht die onmogelijke situaties kan oplossen.

Maar Jezus reageert op het eerste gezicht afwijzend. Hij neemt blijkbaar afstand van zijn moeder: “Vrouw, is dat soms uw zaak?”, zegt hij. Hij spreekt haar niet aan als moeder, of mama, maar als ‘vrouw’. En hij voegt er aan toe: “Mijn uur is nog niet gekomen”. Wat bedoelt hij daarmee? Met het ‘uur’ bedoelt Jezus het einde van zijn zending: het uur waarop hij zijn leven uit handen zal geven, het uur van zijn lijden en sterven, het uur van het kruis. Dat is het enige wonder dat hem door zijn hemelse Vader wordt opgedragen. Jezus wil zich niet in de rol van wonderdoener laten dringen. Hij beseft maar al te goed dat het onverzadigbare volk hem telkens weer in die richting wil sturen. Ze zien in Hem een wonderdoener die hun honger kan stillen, hun zieken genezen, en hun noden kan lenigen. Dat is het enige dat ze van hem verlangen. Dat Jezus ook iets van hen verlangt zien ze niet, dat Hij moet lijden en sterven om zo zijn heerlijkheid binnen te gaan zien ze niet, dat hij Gods Zoon is die Gods heerschappij in deze donkere wereld wil brengen zien ze niet.

En hoe reageert Maria op Jezus’ afwijzing? Ze reageert met wellicht het mooiste woord dat van haar bewaard is: “Doe maar wat Hij u zeggen zal”. Hieruit blijkt haar grenzeloos vertrouwen in haar zoon: ze laat alles aan hem over en tegelijk spoort ze de bedienden aan hem te gehoorzamen. Dat doet ze ook vandaag nog: ze nodigt ons uit om vertrouwen te hebben in Jezus en Hem te gehoorzamen. Dan komt het goed. Ook vandaag is ze onze voorspreekster bij Jezus. En Jezus kan niet weerstaan aan de woorden van zijn moeder. Hij verandert water in wijn: kwaliteitsvol, en overvloedig. Ongetwijfeld bespaart hij de trouwers daardoor een grote vernedering. Maar hij doet nog veel meer.

Broeders en zusters, heb je ook al gemerkt hoe overvloedig het wonder was dat Jezus in Kana verrichtte? De evangelist zegt dat Jezus zes kruiken van elk ongeveer 100 liter water in wijn veranderde. Dat betekent dat Jezus 600 liter wijn aan de bruiloftsgasten schonk, en die waren bovendien nog van een prima kwaliteit. Dat heeft sommigen verwonderd. En sommigen spotten ermee en zegden: zo’n grote hoeveelheid, dat kan toch niet, alle aanwezigen moeten dan toch stomdronken geweest zijn!? Maar Sint Hieronymus (347-420) snoerde de spotters de mond al met zijn uitspraak “*Er was zoveel wijn dat wij er nu nog van drinken.*” Inderdaad, Johannes’ verhaal heeft een dubbele bodem. De ‘kostbare wijn’ is een beeld van de overvloedige heilsgaven die Jezus aan zijn volgelingen schenkt. Niet toevallig zegt de evangelist, dat het water dat Jezus in wijn veranderde, zich in zes stenen kruiken bevond die te maken hadden met de reinigingsgebruiken van de Joden. Met allerlei waterrituelen probeerden

de joodse gelovigen zich te reinigen van zonden en rituele onreinheid. Maar Jezus brengt iets nieuws, van betere kwaliteit: Hij brengt de messiaanse overvloed: de vergeving van zonden, de verzoening met God, de vreugde van Gods barmhartigheid. En we drinken nog altijd van die overvloed, onder meer in de eucharistie, wanneer Jezus in de tekenen van brood en wijn zijn lichaam en bloed te eten en te drinken geeft.

En de evangelist besluit: “zo maakte Jezus te Kana in Galilea een begin met de tekenen”. Johannes noemt Jezus’ wonderen ‘tekenen’. Inderdaad, ze zijn tekens van iets dieper, ze ‘beteken-en’ iets meer dan wat je met je ogen ziet. In dit geval is het wonder een teken van Jezus’ goddelijke heerlijkheid, zoals de evangelist zegt: “hij openbaarde zijn heerlijkheid”. “En zijn leerlingen geloofden in hem”. Dat is een passende reactie van de leerlingen. Door dit wonder beginnen ze te zien ze dat Jezus méér is dan een gewone mens: er schuilt een verborgen kracht in Hem en die kracht wijst op zijn goddelijke herkomst.

Broeders en zusters, laten we besluiten: wat betekent dat voor ons hier vandaag? Drie puntjes.

1. Ook wij worden gevraagd om in Maria onze voorspreekster te zien, die voor ons ten beste spreekt en ons leert te doen wat Jezus ons zal zeggen.
2. Ook wij worden gevraagd om zoals de leerlingen te geloven in de wonderlijke kracht en de goddelijke heerlijkheid van Jezus.
3. En ten slotte, ook wij worden gevraagd om te delen in de vreugde van mensen die huwen. Door zijn aanwezigheid en zijn wonderdadig optreden in Kana heeft Jezus het menselijk huwelijk willen bevestigen en zegenen. Meer nog, hij heeft het willen verheffen tot een heel andere bruiloftsvreugde. We horen erover in de eerste lezing: “Zoals een jongen zijn meisje trouwt”, zo huwt God met het volk. Om de liefde tussen God en zijn volk te duiden, verwijst de profeet Jesaja naar de realiteit van het menselijk huwelijk. De erotische liefde is geen minderwaardig en ongebruikelijke vergelijking voor Gods liefde tot het volk en het land, dat Hij nu “de gehuwde” en “mijn welbehagen” noemt. De natuurlijke liefde die de mens kent, kan voor hem of haar een uitgangspunt zijn om te vermoeden hoezeer hij of zij door God bemind wordt. De geslachtsgemeenschap tussen man en vrouw is zelfs een passend beeld om de intimiteit van de eenwording van Christus met ons in de eucharistie weer te geven. Amen.

Adelbert Denaux, pr.